

תאליף: רנא منصور عودة
 رسوم: نادين صيداني
 הז'א'קה
 الفئة العمرية: الروضة

נشاط مع الأهل

- نتحدث مع طفلنا حول سلوك دُني في البيت وفي الروضة: لماذا ترفض ما يقدم لها أو يُطلب منها؟ نتحدث حول ما يمكن أن تشعر به دُني في هذه المواقف.
- نحضّر مع طفلنا بطاقتين، على الأولى نكتب كلمة "بدي" (مع وجه مبتسم) وعلى الأخرى "بديش" (مع وجه عابس). حين نرفع البطاقة الأولى، نطلب من الطفل أن يذكر أمراً يريده دائماً، والعكس مع البطاقة الثانية. قد نتناوب الأدوار، فنعبّر نحن - الأهل - عن سلوكيات نريدها أو لا نريدها ضمن حياتنا العائلية.
- نختار موقفاً واحداً يتكرر في مشهد عائلتنا، يعبر فيه الطفل عن رفضه القيام بعمل ما (كأن يرتب أغراضه مثلاً، أو يستحم، أو يلبس الملابس التي يختارها له الأهل) ونمثله. نشجع الطفل من خلال الحوار التمثيلي على التعبير عن سبب رفضه، ونسأل رأيه في اقتراحات بديلة تخفف من وتيرة وحدة الرفض (كأن نعرض عليه عدة إمكانيات للباس، أو أن يختار جزءاً من الملابس).
- يمكننا أن نصيغ مع الطفل "اتفاقية" حول الأمور التي يرغب بأن يقوم بها ونسمح له بذلك، وأخرى لا نسمح له من منطلق مسؤوليتنا كأهل (كأن يلعب في الشارع). يمكننا أن نستخدم قصاصات صور من الجرائد والمجلات وأقلام الرّسم لنحوّل النشاط إلى ورشة فنية ممتعة.
- يمتاز أسلوب الرّسامة باستخدام بارز للدائرة وأجزائها في تشكيل رسومات بتقنية الكولاج. قد نحب أن نشكل معاً رسمة كبيرة لأفراد عائلتنا باستخدام هذا الأسلوب.

אִפְקָר לַדְּמִיג הַכְּתָב בַּי הַצִּיבָּ

- נַתְּוֹפּ בַּי הַקְּרֵאָה הָאוּלָּי עַד הָעִנּוּן: מִן הַי דְּנִי בְּרֵאִיכֶם? וּמָאזָּא תְּרִיד? תְּתִיחַ הַזֶּה הַמַּחֲדָתָה לְאַפְטָל אֲנִי יַעֲבֹרוּ עַן אֲמֹר יִרְגְּבוּנָהּ.
- נַעֲוֹד מַע הָאַפְטָל אֶלִּי הַמּוֹאֲפִי הַלִּי תְּרַפֵּץ בַּיָּהּ דְּנִי אִצְרָחָת מִן חֹוְלָהּ: וְגִבֵּה הַפְּטוֹר, וְהַמַּלְבִּיס הַלִּי תַעֲדָהּ הָאִמָּ לְהָ. נַתְּחָדַת מַעֲהֶם חֹוֹל אֲסָבָב רִפְצֵ דְנִי בְּרֵאִיָּהֶם (רִיבָּמָּ לֹא תַחֲבֵּ נֹוֹע הַטַּעַם הַמִּקְדָּם לְהָ, וְרִיבָּמָּ תְּרִיד אֲנִי תַלְבִּיס הַתְּהוֹב הַגִּדִיד לְתִרִיֵּה לְאַסְדָּקָאָהָּ). נַסְתַּחֲדֵם תַּמְתִּיל הָאֲדוֹרָ – הַמְּרִיבִיֵּה כְּאִמָּ וְאַחַד הָאַפְטָל כְּדְנִי. נַתְּלַבּ מִן הָאַפְטָל הַמַּסְעָדָה בַּי אִצְרָח חֲלוֹל בְּדִילָה עַלִּי הָאִמָּ וְעַלִּי דְנִי.
- תְּרַפֵּץ דְנִי אֶעֱטָא הַלְּעִבָּה לְסִדִּיקְתָּהּ. נַתְּחָדַת מַע הָאַפְטָל חֹוֹל מָּא יִמְכֵן אֲנִי יִכּוֹן סָבִב רִפְצֵ דְנִי. כִּיֵּף יִמְכֵן אֲנִי תַשְׁעַר דְנִי, וְכִיֵּף מִמְכֵן אֲנִי תַשְׁעַר סִדִּיקְתָּהּ בַּי תַּלֵּךְ הַלְּחִצָּה? נַשְׁגַּע הָאַפְטָל עַלִּי אִצְרָח חֲלוֹל בְּדִילָה.
- נַתְּחָדַת חֹוֹל מּוֹאֲפִי שְׁבִיבִיָּהּ קִד תַּחֲדַת יוּמִיָּא בַּי הַרוּצָּה. כִּיֵּף תַּעֲמַל הָאַפְטָל מַעֲהָ, וְכִיֵּף תַּעֲמַלְת הַמְּרִיבִיֵּה? נּוֹרַע עַלִּי הָאַפְטָל וְגוּהָּ מִיִּתְסֵמָּה (אֲרִיד) וְוּגוּהָּ עָבִסָּה (לֹא אֲרִיד). נַשְׁגַּע כָּלֵּ פִּטְל עַלִּי הַחֲדִיִּת עַן אֲמִר יִרִידֵה וְאַחַר לֹא יִרִידֵה בַּי הַרוּצָּה, חִיֵּן יִרְפַּע רִסְמָה הַוּוֹגֵה הַמַּלְאָם. יִתְּיַח לְנָּא זֶלֶךְ כְּמְרִיבִיָּת אֲנִי נַתְּעַרְפֵּ אֲכַתֵּר עַלִּי מִיּוֹל וְאַחִינָּא סַעֲוּוּבָת הָאַפְטָל כְּמַגְמוּעָה וְכָלֵּ פִּטְל כְּפִרְד.
- יִמְכֵנָּא אֲנִי נַדְּעוּ הָאָהֶל אֶלִּי וְרִשָּׁה תְּאַלִּיֵּף כְּתָב מַע פִּטְלֵהֶם בַּעֲנוּן "פְּלָנֵה/ה יִרִיד/תְּרִיד". וְהַזֶּה מְנַסְבֵּה אֲנִי יַתְּעַרְפֵּ הָאָהֶל עַלִּי אֲמֹר יִרְגְּבוּנָהּ אֲפָלְהֶם בַּי חַיָּתֵהֶם הָעֵאֲתִלִּיָּהּ.
- תְּקִנִּיָּה הַרְסָם – כּוֹלָג מִן הַדְּאִרָּה וְאַגְזָאָהָּ – תַּשְׁהֵל עַלִּי אֲפָלְהֶם זֶה הָעִמֵר תַּשְׁכִּיל וְוּגוּהֶם וְהַסָּאֲקָהָּ עַלִּי אֲגַלְפָּה כְּתִבֵּהֶם הַחֲסָטָּה מִתְּלָּא.